

INFO

Ve čtvrtek 15. září

zve na poutní mši sv.
ke cti sv. Ludmily.

Mše sv. se bude konat v kostele
sv. Ludmily v 18.00 hodin.

V pátek 16 září

bude mše sv. v 7.30
v kapucínském kostele
na nám. Míru.

Nebude večerní mše sv.

V sobotu 17. září

nebude ranní mše sv.
v kostele sv. Ludmily.

LASALETSKÁ POUŤ

Zve Vás na poutní mši svatou
v **neděli 18. září od 15 hodin**
do Šemanovic.

Po mši příležitost k společnému
posezení.

Těšíme se na Vás!

V neděli 18. září

se nebude konat mše sv.
v 18.00 v kostele sv. Ludmily
v Mělníku.

Začíná školní rok!

Prosíme, aby se do konce září
přihlásily na faře děti, které mají
zájem o výuku náboženství.

Informujeme všechny,

že od 1. července

došlo ke změně

telefonního čísla farnosti.

Nové číslo,

na které můžete volat, je toto:

731 518 750

Je to mobilní číslo

v síti T-Mobile.

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Svátek Povýšení svatého Kříže

Povýšení sv. Kříže je křesťanský svátek, v liturgickém kalendáři katolické církve se slaví 14. září. Připomíná utrpení Ježíše Krista a den po něm se připomíná svátek Panny Marie Bolestné, které ukazuje na žal Panny Marie při Kristově smrti.

Svátek má svůj původ v Jeruzalémě, kde se ten den slavilo výročí posvěcení Baziliky Božího hrobu. Podle legendárního podání (např. Zlatá legenda) je dnem, kdy byly znovuzískány relikvie Kristova kříže, kterých se zmocnili Peršané při dobytí Jeruzaléma.

Počátky slavení tohoto svátku sahají do 5. století, kdy se 14. září vystavovaly v Jeruzalémě zbytky dřeva z Kristova kříže k uctění věřícími. Na Východě se svátek začal slavít v 7. století a později došlo k jeho rozšíření na celou církev. K svátku se připojují i další události. Je připomínáno nalezení svatého kříže, o které se zasloužila císařovna Helena při své pouti do Svaté země kolem r. 325. Za den nalezení se udávalo 13. září a k slavnostnímu vyvýšení kříže v Konstantinově bazilice nad Božím hrobem došlo asi v r. 335. Druhá vzpomínka se týká znovuzískání svatého kříže z Persie. Tam se jeho ostatky dostaly jako válečná kořist Chosroese II. v roce 614. Císař Herakleios je r. 628 přinesl zpět do Jeruzaléma a zde 3. května předal patriarchovi Zachariášovi. K tomuto datu vznikl na Západě svátek nesprávně označovaný výrazem Nalezení sv. Kříže, zatímco na Východě bylo slaveno pouze 14. září jako Povýšení sv. Kříže. Toto převzal Západ více jak o století později.

KŘÍŽ - ZNAK NAŠÍ SPÁSY

Povýšen byl z nástroje smrti na nástroj spásy a ze symbolu zla na symbol života. Na něm Kristus zvítězil nad „ZLEM“ a přemostil tak propast vytvořenou hříchem. Sv. Efrém uvedl, že „Ježíš postavil svůj kříž jako most nad smrtí, aby po něm přecházely duše z krajiny smrti do krajiny života.“

Na tuto skutečnost poukazuje starozákonní předobraz. V něm uštknutí od hadů působilo smrt, ale pohled na toho, který byl z Hospodinova pokynu Mojžíšem vztyčený na kůlu, vedl k záchraně života. V textu je důležité zdůraznění, že k záchraně dochází ve spojení Mojžíšovy modlitby za lid s lítostí lidu. - „Hřešili jsme, když jsme mluvili proti Hospodinu...“

Víra, lítost nad proviněním a modlitba jsou tři prvky, které s pohledem na kříž proměňují lidské srdce a zachraňují duši. Nejhlubším tajemstvím kříže je láska. - Jen v ní můžeme porozumět a dosáhnout ospravedlnění. Opravdové slavení svátku „Povýšení svatého Kříže“ se uskutečňuje jeho povýšením v našem srdci.

„V tomto znamení zvítězíš!“ - To byl příslib, kterého se dostalo Konstantinovi ve snu s viděním kříže. Nejde však o magické znamení, ale o přijetí Krista a jeho učení. Toto přijetí znamená i cestu následování, zejména následování s křížem neseným z lásky (viz Mt 16,24). Jde o vztah ke kříži - Kristem nesenému na Golgotu i našemu, který má být nesen s Ježíšem.

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhliďce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

PROČ MATKA BOŽÍ PLAKALA NA LA SALETTĚ?

Lidská přirozenost má sklon ke hříchu. Člověk často klesá i přes předsevzetí a sliby. Sv. Pavel si stěžuje: „Vždyt nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci.“ (Řím 7,19) Dobrý Bůh nám přichází na pomoc, abychom mohli povstat z našich poklesků, hříchů a stali se Božími dětmi. Činí tak pomocí své milosti. Tento nadpřirozený dar – Boží milost – dostáváme ve svátosti smíření, ve svátosti pokání. Za milost obrácení se církev neustále modlí. Jednotliví členové církve se modlí za obrácení svých nejbližších. Příkladem je sv. Monika, která se mnoho let modlila za obrácení svého syna Augustina a byla Bohem vyslyšena.

Ježíš Kristus je naším prostředníkem u Boha Otce. On nás, hříšné lidi, skrze svou smrt a zmrtvýchvstání smířil s Otcem. Kristovo dílo vykoupění je spojeno s jeho matkou Marií, kterou církev nazývá Spoluvykupitelkou. Ježíš svou závětí, kterou pronesl z kříže nám dal Marii za matku, která pečuje o spásu svých dětí.

V zjevení na La Salettě Maria jako dobrá Matka přijala roli Smířitelky hříšníků a svými slzami vyzývá hříšný svět k obrácení a pokání. Ve Starém zákoně takovou roli plnili proroci, vybízeli vyvolený národ k věrnosti Bohu, k plnění a zachovávání Božích zákonů a příkazů. Jako Boží poslové vyčítali vyvolenému národu nevěrnost a hříchy, vybízeli jej k pokání a obrácení.

V Novém zákoně zaujal místo proroků Boží syn – Ježíš Kristus, který světu zjevil Boží milosrdenství. Bůh sesílá na svět svého jednorozeného syna pro záchranu hříšného lidstva „aby žádný, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (J3,16) Jako živá oběť na sebe bere hříchy celého lidstva, aby vyprosil nekonečné Boží milosrdenství.

Z kříže sděluje svou závět a dává nám Marii za matku: „Ženo, hle, tvůj syn!... hle, tvá Matka!“ (J 19,26-27) Od této chvíle se Maria stává naší matkou. Roli matky plní s největší péčí a oddaností. Existuje mnoho důkazů o její lásce, péči a přimlouvách u jejího Syna.

19. září 1846 přichází jako posel z nebe na horu La Salette (poblíž Grenoble ve Francii), aby varovala hříšné lidstvo před hrozcím božím trestem. Pláčící Matka sděluje svoji stížnost dvěma pasáčkům, aby se o ní jejich prostřednictvím dozvědělo celé lidstvo: „Již dlouho pro vás trpím! Nechci-li, aby vás můj Syn opustil, musím ho neustále prosit, a vy lidé na to nedbáte. I kdybyste se sebevíc modlili a dělali cokoli, nikdy byste nemohli vynahradiť trápení, které pro vás snáším.“ Tato její snaha, smíření lidí s Bohem, je dovedením lidstva ke spáse.

Položme si otázku, proč Maria přichází s pláčem právě v této

době a ve Francii. Psal se rok 1846 – období před světovými revolucemi. Národy se bouřily proti Bohu a lidstvo se nacházelo v morálním rozkladu. Racionalismus odstranil Boha, a tím i mravní základ.

Není i současná doba důvodem Mariiných slz? Slova písně k Matce Boží La Salettské nám ukazují, jaký byl důvod slz Krásné Paní na La Salettské hoře a jaký je i dnes:

„*Co trpím pro vás od věků, – by ušetřil vás Bůh! – Proč svět je hložím nevděku – mé lásky splácí dluh? – Já pro vás bolem zmirala, – v mé srdce meč se vryl. Lid, jež jsem těžce získala, – se zas mi odcizil. Když Pán se za hřích v oběť dal – a ráj ti vydobyl, zdaž nechce, bys ho miloval – a Jméno jeho ctil? – Než místo vděku, pokání – a vroucích zpěvů, chval – je slyšet kletby, rouhání, – svět pýchou, vášní vzplál.*

Můj lid dnů Páně nesvětí, – jha kříže nechce nést, – co čekat může v zápětí – než přísný soud a trest? – Ó procitněte, dítky mé, – své Matky slyšte hlas, – a z bludných cest již na přímé – se vraťte, dokud čas....“

Příčinou slz Matky Boží jsou naše hříchy, které zraňují srdce jejího Syna a srdce Neposkvrněné Matky.

Maria si stěžuje na své děti, a jménem svého Syna říká: *„Dala jsem vám šest dní na práci, sedmý jsem si vyhradila pro sebe, a lidé mi jej nechtějí dopřát. To je to, co činí ruku mého Syna tak těžkou.“* Jak dnes v naší společnosti vypadá svěcení neděle? Je tento den, Stvořitelem daný pro obnovu ducha a fyzický odpočinek, dnem svatým? Nedělají se v tento den zbytečné práce jako praní, bílení, polní a zahradní práce, které nejsou nutné k fungování rodinného a společenského života. Svatý den je třeba více využít pro ducha než pro nerozumnou materii, abychom v sobě probudili touhu po Bohu a navázali s Ním kontakt.

Maria ukazuje ve svém poselství druhý důvod svých slz: *„Na mši svatou chodí jen několik starších žen. Ostatní pracují v neděli celé léto. A v zimě, když nevědí, co s časem, chodí do kostela, jen aby si tropili posměch z náboženství.“* Největší poklad, který nám zanechal Kristus, je Eucharistie. Při konání Nejsvětější oběti Ježíš Kristus pod způsobou chleba a vína obětuje sám sebe Bohu Otci na odpuštění našich hříchů a hříchů celého světa. I my bychom se měli zúčastňovat této oběti a při tom obětovat sebe nebeskému Otci. Mše sv. je obětí Krista a církve a proto i naší. Miluji-li Krista, dbám na to, abych se v neděli zúčastnil Eucharistie. V dnešní době některé katolické rodiny omlouvají svoji účast na nedělní Mši sv. i malichernými důvody. Mnozí jdou jen občas a jejich chování při Mši sv. není nejdůstojnější.

Třetím důvodem slz Plačící Paní na La Salette je klení a rouhání, o kterých Maria říká: *„Rovněž ti, kteří jezdí s vozy, nedovedou klít, aby do toho nemísili jméno mého Syna“*. Takto to bylo ve Francii v polovině 19. století. Změnilo se dnes něco v této oblasti? Stačí poslouchat rozhovory dnešních lidí např. v hospodě, na hřišti, v práci...Ani v kulturních rodinách to nevypadá nejlépe.

To jsou nejdůležitější důvody, pro které Panna Maria přišla na zem, aby svými slzami vypověděla své stíznosti a bolesti.

Co můžeme udělat, aby Maria již více neplakala? Jakým způsobem my, její děti přispějeme, aby na jejím obličejí již nikdy nebyly slzy? Skoncuje me s hříchem, který je hlavním důvodem jejich slz. Dělejme pokání, ke kterému nás Maria vybízí na La Salette. Změňme svůj hříšný život a vstupme na cestu Božích přikázání. Skoncuje me s hříšnými závislostmi, bojujme s našimi národními vadami – alkoholismem, nevěrou, nepoctivostí a nenávisí a závisí. Snažme se o ducha modlitby, ve svém osobním i rodinném životě,o který nás prosí Maria ve svých zjeveních.

Naše rozjímání zakončíme slovy kardinála Wyszyńskiego, která pronesl v Syrakusích na Sicílii před obrazem Plačící Matky Boží v r.1953: *„Neplač, matko, neplač. My Tě budeme utěšovat. Uděláme všechno, abys více neplakala.“*

SEDMÉ PŘIKÁZÁNÍ: NEPOKRADEŠ

Co sedmé přikázání vyhlašuje?

Vyhlašuje všeobecné určení, rozdělení a soukromé vlastnictví dober, respektování osob a jejich majetku a neporušenosti stvoření. Církev nachází v tomto přikázání základy svého sociálního učení, jež zahrnuje správné jednání v ekonomické činnosti a ve společenském a politickém životě, právo i povinnost pracovat, spravedlnost a solidaritu mezi národy a lásku k chudým.

Za jakých podmínek existuje právo na soukromé vlastnictví?

Právo na soukromé vlastnictví existuje za předpokladu, že majetek byl získán nebo přijat spravedlivým způsobem a že prvotní zůstává všeobecné určení pozemských statků k uspokojení základních potřeb všech lidí.

Jaký je cíl soukromého vlastnictví?

Cílem soukromého vlastnictví je zaručit svobodu a důstojnost jednotlivých osob tím, že jim pomáhá uspokojit jejich základní potřeby, potřeby těch, za které nesou odpovědnost, a také potřeby těch, kteří žijí v nouzi.

Co sedmé přikázání nařizuje?

Sedmé přikázání nařizuje respektovat majetek druhých uplatňováním spravedlnosti a lásky, mírnosti a solidarity. Zvláště vyžaduje: dodržovat učiněné sliby a uzavřené smlouvy, napravit spáchanou nespravedlnost a navrátit neprávem nabytý majetek; respektovat neporušenost (integritu) stvoření rozumným a umírněným užíváním nerostných, rostlinných a živočišných zdrojů, které jsou ve světě, se zvláštní pozorností vůči ohroženým druhům.

Jak se má člověk chovat ke zvířatům?

Člověk se má ke zvířatům jakožto Božím tvorům chovat laskavě a má se vyhýbat jak přehnané lásce k nim, tak bezohlednému využívání, především k vědeckým pokusům, které překračují rozumné meze a při kterých zvířata zbytečně trpí.

Co sedmé přikázání zakazuje?

Sedmé přikázání zakazuje především krádež, která je uchvácením cizího majetku proti rozumné vůli vlastníka. To se rovněž děje vyplácením nespravedlivé mzdy; spekulováním s hodnotou majetku kvůli zisku ke škodě druhých; falšováním šeků nebo faktur. Dále zakazuje páchat daňové nebo obchodní podvody a vědomě poškozovat soukromé nebo veřejné vlastnictví. Zakazuje také lichvářství, korupci, soukromé zneužívání veřejného majetku, z vlastní viny špatně provedenou práci a plýtvání.

Jaký je obsah sociálního učení církve?

Sociální učení církve, jako organické rozvíjení evangelijních pravd o důstojnosti lidské osoby a o její sociální dimenzi, předkládá zásady k úvaze, formuluje kritéria pro posuzování, poskytuje normy a směrnice projednání.

Kdy církev zasahuje v sociální oblasti?

Církev zasahuje předkládáním mravního úsudku v ekonomických nebo sociálních otázkách, když to vyžadují základní práva osoby, společné dobro nebo spása duší.

Jak má probíhat společenský a hospodářský život?

Má probíhat podle vlastních metod v rámci mravního řádu k službě celému člověku a celému lidskému společenství v duchu sociální spravedlnosti. Člověk má být jeho původcem, středem a cílem.

Co je v rozporu se sociálním učením církve?

V rozporu se sociálním učením církve jsou hospodářské a společenské systémy, které obětují základní práva osob nebo dělají ze zisku výlučné pravidlo či svůj poslední cíl. Proto církev odmítá ideologie spjaté v moderní době s komunismem nebo s ateistickými a totalitními formami socialismu. Mimoto v praxi kapitalismu také odmítá individualismus a absolutní primát zákonitostí trhu nad lidskou prací.

Jaký význam má práce pro člověka?

Člověk má povinnost i právo pracovat a tím spolupracuje s Bohem Stvořitelem. Usilovnou a vhodnou prací člověk uplatňuje své přirozené schopnosti, oslavuje dary Stvořitele a přijaté vlohy, zajišťuje obživu sobě i příslušníkům své rodiny a slouží lidskému společenství. Mimoto ve spojení s Boží milostí práce může být prostředkem posvěcení a spolupráce s Kristem na spáse ostatních.

Na jaký druh práce má právo každá osoba?

Přístup k jisté a poctivé práci musí být otevřen všem, bez nespravedlivé diskriminace,

při respektování práva na svobodnou hospodářskou iniciativu a na spravedlivou mzdu.

Jaká je odpovědnost státu v oblasti práce?

Úkolem státu je: zaručovat jistotu ohledně individuální svobody a vlastnictví, jakož i stabilní měnu a výkonné veřejné služby; kontrolovat a řídit dodržování lidských práv v hospodářské oblasti. Společnost má podle okolností pomáhat občanům nacházet práci.

Jaké povinnosti mají lidé odpovědní za vedení podniků?

Lidé odpovědní za vedení podniků mají hospodářskou a ekologickou odpovědnost za své jednání. Jsou povinni přihlížet k dobru lidí a ne pouze ke zvyšování zisků, i když ty jsou nutné pro zajištění investic, budoucnosti podniků, zaměstnanost a dobrý chod hospodářského života.

Jaké povinnosti mají zaměstnanci?

Zaměstnanci mají svědomitě, kompetentně a obětavě konat svou práci a případné spory se snažit řešit dialogem. Uchýlit se k nenásilné stávce je mravně oprávněné, když se jeví jako nezbytný prostředek k dosažení přiměřeného užitku, s ohledem na společné dobro.

Jak se uskutečňuje spravedlnost a solidarita mezi národy?

Na mezinárodní úrovni mají všechny národy a instituce uplatňovat solidaritu a subsidiaritu, s cílem odstranit nebo alespoň zmenšit bídu, nerovnost zdrojů a hospodářských prostředků, ekonomické a sociální křivdy, vykořisťování osob, prohlubování zadluženosti chudých zemí a zvrácené mechanismy, které brání v rozvoji méně pokročilým zemím.

Jakým způsobem se křesťané podílejí na politickém a společenském životě?

Věřící laici přímo zasahují do politického a sociálního života, oživují křesťanským duchem časné skutečnosti a spolupracují se všemi jako hodnověrní svědkové evangelia a tvůrci pokoje a spravedlnosti.

Čím se inspiruje láska k chudým?

Láska k chudým se inspiruje evangeliem blahoslavenství a Ježíšovým příkladem v jeho stálé pozornosti k chudým. Ježíšřekl: *„Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali“* (Mt 25,40). Láska k chudým se uskutečňuje úsilím směřujícím proti hmotné chudobě a také proti četným formám kulturní, mravní a náboženské chudoby. Skutky duchovního i tělesného milosrdenství a četné dobročinné instituce vzniklé během staletí jsou konkrétním svědeckvím přednostní lásky k chudým, která charakterizuje Ježíšovy učedníky.

Zpracováno podle Katechismu Katolické Církve.